

URAM, IRGALMAZZ NEKÜNK!

1Timóteus 6,13-16

1. Bevezetés

Szabó Magda református író nő egyik zseniális művének a Meráni fiúnak, amely IV. Béla királyról szól, az ő udvarába repít bennünket, közvetlen a tatárjárás előtti időbe, egyik főszereplője Kötöny, a tatárok elől Magyarországon menedéket kereső kun király. Kötöny népevel együtt megkeresztelkedik. A frissen kereszténnyé lett kun király azután szembesülve a királyi udvar intrikáival, képmutatásával, szeretetlenségével, szűkkeblűségével a darab végén leveszi a nyakában logó keresztet, miközben lelki atyjának, Pál atyának ezt mondja keserűen: „Sosem vetted észre, hogy itt senki sem keresztény?” „Király Úr, ez Európa egyik legvallásosabb országa!” – figyelmezteti a kun királyt Pál atya. Mire Kötöny ezt válaszolja: „Nem azt mondtam, hogy nem vallásos! Azt mondtam, nem keresztény!”

Kötöny szavai szólhatnak nekünk is, mert Krisztus Urunk sem a vallásosságunk jeleit, hanem a hozzátartozásunk gyümölcseit keresi rajtunk. Milyen sokan indulnak jól az igazság keresésében, jutnak el Krisztus közelébe, de amikor túl soknak találják az árat, amivel az igazság jár, inkább a vallásosság hamisságában tetszelegnek tovább. Mert a vallásosság zsákutca, hazugság, amivel önmagunkat és másokat becsaphatunk ugyan, de Istent, aki szíveket vizsgálja, nem! A kereszténység nem vallásos életre hív, hanem Krisztus követésére. Nem vallásos külsőségekre bízta, hanem keresztfelvételre.

Hadd emlékeztetem magunkat ismét arra, hogy mindannyian, akik Istenre bízta az életünket, akár csak Timóteus, mi is Isten emberei vagyunk. Pál egyik levelében ezt írja: „*Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére az üdvözülők és az elkárhozók között: ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre.*” (2Kor 2,15-16) És maradván a szavainál: nem mindegy, hogy az életünk jó illatot vagy ellentmondásaink bűzét árasztják szerte körülöttünk. S hogy ne így legyen, megszívlelendő mindannyiunknak az, amit Pál Timóteusnak ír: „*Meghagyom neked Isten színe előtt, aki életet ad mindennek, és Krisztus Jézus színe előtt, aki Poncius Pilátus alatt bizonyosságot tett azzal a szép hitvallással, hogy tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig.*” (1Tim 6,13-14)

2. Hogyan lehetek „Krisztus jó illatává”?

Egyszerűen úgy, hogy komolyan veszem az apostol szavait, aki négy dologgal bátorítja, négy dologra emlékezteti az ifjú, bátortalan és visszahúzó Timóteust, és bennünket is. Négy dologgal, amire emlékeznie, emlékeznünk kell, hogy képesek legyünk keresztényként megállni, és nem vallásos bohócként parádézni a világban.

Timóteus, ahogyan mi sem felejthetjük el, hogy (1) szüntelen Isten jelenlétében élünk; hogy (2) Krisztus példát adott nekünk, miként kell nyomás alatt is önazanos maradni; hogy (3) Jézus Krisztus visszajövetelére várunk; hogy (4) Isten szuverén Úr.

Nézzük meg röviden ezt a négy dolgot, amire Krisztus nagyköveteként nekünk is szüntelenül emlékeznünk kell.

3. Szüntelen Isten jelenlétében élünk

Talán ismeritek a mondást: „Jézus gazdája ennek a háznak, láthatatlan résztvevője minden együttlétnek, csendes hallgatója minden beszélgetésnek.” Talán ismerjük, de eszerint élünk is? *„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.”* (Zsid 4,12-13) Ízlelgessük ezeknek a bibliai verseknek a szavait!

Isten úgy lát belénk, ahogyan senki más! Ő látja azt, amit mások nem: a szívünk valódi gondolatait és szándékait. Mégis jobban félünk a körülöttünk élő emberek ítéletétől, mint attól, aki ilyen mélyen belénk lát? Pál ezért kérdezi Timóteust erről: Timóteus ebbe a mélységbe, a szíved gondolatainak és szándékainak mélységébe elérhet-e Isten világossága? Mert valójában ott dől el, hogy hűségese maradj-e Krisztushoz az élet minden területén!

Sőt, Pál szavainak azzal ad még inkább súlyt, hogy arra emlékezteti Timóteust: *„Ne felejtse el, hogy annak az Istennek a színe lótt élsz, aki életet ad mindennek!”* Az apostol szavait úgy adhatnánk vissza még inkább, hogy ő az, aki életet ad, megtart és elvehet. És ez a jelentés tovább mélyíti Pál szavait: mert Isten abszolút hatalmára figyelmeztet, arra, hogy akár hogyan is rúgkapálunk, ellenkezünk, Isten markában vagyunk, teljes egészében ő dönt az életünk fölött. És mi ez előtt az Isten előtt élünk szüntelenül!

4. Emlékezzünk Krisztus példájára

Krisztus példát adott nekünk, miként kell nyomás alatt is önazanos maradni. *„Krisztus Jézus színe előtt, aki Poncius Pilátus alatt bizonyosságot tett azzal a szép hitvallással...”* – írja Pál. Arról viták folynak, hogy az apostol szavai mire utalnak. Jézus egész életére vagy csupán a Pilátussal folytatott beszélgetésére. De akár erre, akár arra gondolt is az apostol, a lényeg az, hogy Jézus egész életében önazanos tudott maradni. Mindvégig nyomás alatt, támadások kereszttüzeiben élt, mégis a kereszthalálhig hűséges maradt azokhoz az értékekhez, amiket élt és hirdetett. Jézus élete értékvezérelt élet volt, és amikor megvallatták, prés alá helyezték, akkor sem tagadta meg azokat az elveket, amelyekhez igazította önmagát. Pál ezért arra biztatja Timóteust, és bennünket is: minden körülmények között maradj hűséges azok elvekhez, amelyeket keresztény emberként követsz. Emlékezz Krisztus példájára!

5. Jézus Krisztus visszajövetelére várunk

Amikor vendéget vár az ember, akkor igyekszik a lehető legjobban felkészülni. Rendbe teszi a lakást, kitakarít, talán a szokottnál jobban is letörli a port, felékesíti az otthonát a vendég tiszteletére. Ráadásul keresztényként nem is akárkit várunk! A Királyok Királyát, az Uraknak Urát, aki bár elment, de azt ígérte visszajön. Sem az óráját, sem napját nem tudjuk annak, mikor fog bekövetkezni mindez! Ezért kell úgy élnünk nap mint nap, hogy ha betoppan Krisztus, akkor ne találjon készületlenül!

Emlékezetes történet az, amit egy gyülekezet egykori gondnokával kapcsolatban hallottam valamikor, aki a közösség pénztárosa is volt. Ez az ember minden napját azzal fejezte be, hogy elment a lelkési hivatalba, átnézte a könyvelést, megszámlolta a kasszában lévő pénzt, gondosan áttekintett mindent. Egyszer megkérdezte tőle a lelkipásztor, hogy miért csinálja ezt. Elég lenne egy héten egyszer is megtennie mindezt. Erre a gondnok ezt felelte: „Ha visszajön az én Uram, nem szeretném, ha nem tudnék elszámolni mindazzal, amit rám bízott.” Hát, valahogy nekünk is így kellene élnünk!

6. Isten szuverén nagyságára építeni

Ha az eddig elmondottak nem lennének elegendőek arra, hogy miért igyekezzünk inkább Krisztus jó illata lenni, akkor Pál élénk hoz még egy érvet. Ne felejtsetek el, hogy egy mérhetetlen Hatalmasság előtt élitek a mindennapjaitokat! Isten olyan hatalmas, aki kezében tartja az időt, akinek az idő is dolgozik! Istennek nem kell kapkodnia, mert minden úgy és akkor történik, amikor ő azt eltervezte. Ő „*a maga idején megmutatja*”, leleplezi szándékait és terveit, amely megállíthatatlanul valósággá válnak. A kérdés, hogy részes vagyok-e, lehetek-e ezeknek a terveknek, vagy csak elszenvedője leszek mindannak, ami történik, történni fog.

7. Befejezés

Képzeld el, hogy jön majd egy nap, hogy mikor, nem tudod, nem is gondolsz rá. Az a nap is úgy fog elkezdődni, mint mindegyik napod. Tervezgetsz, beosztasz, azon töröd majd a fejed, hogyan fogsz a végére érni. Kevés az idő. És nem is tudod majd mennyire kevés... Az nap lesz a nap, amikor egyszer csak ott találsz majd magadat a felséges Isten trónja előtt. Nem ilyennek képzelted. Talán nem is hittél benne, és abban a pillanatban mégis iszonyú valóságként zuhan rád: mégis igaz volt. Létezik! Létezik, és sokkal súlyosabb és valóságosabb az Isten fensége, nagysága, hatalma, szentsége, mint amilyennek leírták valamikor. És ott a trón előtt kinyitják egy könyvet, amelybe az egész életed minden pillanata, minden szíveden és elméden átsuhant gondolatfoszlány, érzés, indulat, szándék feljegyeztetett. S rádöbbenés: nem maradt ki egyetlen ezredmásodpercnyi rész sem. Hogyan fogsz akkor ott állni? Mi fog majd megtartani téged abban a pillanatban? Ki voltál? Ki lettél? Ki vagy?

Egyszer egy haldokló mellett álltam, akit úgy ismertem életében, mint kedves, udvarias, kifinomult, érzékeny és művelt embert. S megdöbbenett, amikor a halálos ágyán valaki egészen mással találkoztam. Káromkodott, durva és önző volt. Ott értettem meg abból valamit, hogy amikor lehántódik rólunk minden felvett, megtanult, kontrollált, egyszerre valóságában világlik ki az, akik a szívünk mélyén vagyunk. Megrettentem. Nem tőle, aki haldoklott, magamtól, akinek még magamat sem ismerem. Ilyennek lát Isten? Így fogok majd előtte állni? Abban a pillanatban, amikor minden emberi mázám szertefoszlik, és nem marad más csak csupasz önmagam? És hazafelé a kórházból így imádkoztam: „Uram, légy irgalmas hozzám!”

„De ki tudja majd elviselni eljövételének napját, és ki állhatna meg, amikor megjelenik?” (Mál 3,2) Uram, irgalmazz nekünk bűnösöknek most és halálunk óráján! Ezért „Meghagyom neked Isten színe előtt, aki életet ad mindennek, és Krisztus Jézus színe előtt, ... hogy tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig.” Ámen.